

- stwierdzenie nieważności przyjętej przez Komisję decyzji, doręczonej stronie skarżącej w dniu 18 czerwca 2019 r., pozbawiającej ją, bez ważnego powodu, prawa do skutecznego środka zaskarżenia w odniesieniu do danych analizowanych w ramach trwającej kontroli;
- obciążenie Komisji Europejskiej całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi osiem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia praw podstawowych, prawa do nienaruszalności miru domowego i prawa do skutecznej ochrony sądowej ze względu na brak skutecznego środka zaskarżenia w postępowaniu sądowym w odniesieniu do warunków wykonania decyzji w sprawie kontroli.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 20 ust. 4 rozporządzenia Rady nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. 2003, L 1, s. 1) oraz praw podstawowych poprzez brak wystarczającego uzasadnienia decyzji w sprawie kontroli, a tym samym pozbawienie strony skarżącej podstawowych gwarancji, jakie są wymagane w tym zakresie.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 20 ust. 4 rozporządzenia nr 1/2003 oraz praw podstawowych ze względu na to, że Komisja nie miała żadnych przesłanek, które uzasadniałyby wydanie zaskarżonej decyzji.
4. Zarzut czwarty dotyczący nadużycia władzy, naruszenia art. 20 ust. 4 rozporządzenia nr 1/2003 i praw podstawowych z uwagi na okoliczność, że decyzja w sprawie kontroli nie została poprzedzona bezstronnym badaniem, a wręcz przeciwnie, stwarza wszelkie pozory aktu wydanego w celu innym niż deklarowany.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia art. 20 ust. 3 i 4 oraz art. 21 rozporządzenia nr 1/2003, jak też praw podstawowych, poprzez pozbawienie strony skarżącej podstawowych gwarancji, które jako takie są wymagane pod rygorem nieważności.
6. Zarzut szósty dotyczący oczywistego błędu w ocenie i naruszenia zasady proporcjonalności w odniesieniu do sposobu, w jaki Komisja podjęła decyzję o celowości, czasie trwania i zakresie kontroli oraz trwającej kontroli.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia praw podstawowych poprzez wydanie decyzji o odmowie zapewnienia odpowiedniej ochrony dokumentów, których ochrony strona skarżąca domagała się na podstawie prawa Unii.
8. Zarzut ósmy dotyczący naruszenia praw podstawowych poprzez pozbawienie strony skarżącej, bez ważnego powodu, prawa do przedstawienia sądowi Unii wniosku o zawieszenie badania danych zabezpieczonych pieczęcią do czasu rozstrzygnięcia niniejszej skargi.

Skarga wniesiona w dniu 7 sierpnia 2019 r. — Malacalza Investimenti/EBC

(Sprawa T-552/19)

(2019/C 328/76)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Malacalza Investimenti (Genua, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci P. Ghiglione, E. De Giorgi i L. Amicarelli)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- tytułem środków dowodowych, zgodnie z art. 91 akapit pierwszy lit. c) regulaminu postępowania przed Sądem, wezwanie do przedstawienia decyzji wydanej przez EBC w dniu 2 stycznia 2019 r. w odniesieniu do Banca Carige S.p.A., a także pozostałych dokumentów będących przedmiotem wniosku potwierdzającego;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonego postanowienia zgodnie z żądaniami skargi;
- obciążenie EBC kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga skierowana jest przeciwko postanowieniu EBC LS/LdG/19/185 z dnia 12 czerwca 2019 r. przekazanego przez EBC w tym samym dniu pocztą elektroniczną zgodnie z art. 8 decyzji EBC/2004/3, którego przedmiotem jest oddalenie w całości wniosku potwierdzającego złożonego przez Malacalza Investimenti S.r.l. w celu uzyskania dostępu do decyzji z dnia 2 stycznia 2019 r., w której EBC wyznaczył komisarzy nadzwyczajnych Banca Carige S.p.A., a także szeregu powiązanych dokumentów.

Na poparcie skargi skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy niezgodności z prawem postanowienia o odmowie dostępu do decyzji EBC z dnia 2 stycznia 2019 r., a w szczególności:
 - błędnego zastosowania art. 4 ust. 1 lit. c) decyzji EBC/2004/3; nieistnienie ogólnego domniemania braku dostępu do decyzji EBC w odniesieniu do aktów o skutku wiążącym, nie zaś o charakterze wyłącznie proceduralnym;
 - niewystarczającego charakteru przesłanek zastosowania art. 4 ust. 1 lit. c) decyzji EBC/2004/3; informacje dotyczące Banca Carige S.p.A. zostały już podane do publicznej wiadomości, również ze względu na przestrzeganie obowiązków informacyjnych wynikających z uregulowań sektorowych;
 - naruszenia zasad proporcjonalności i bezstronności będącego wynikiem nieprzekazania jawnej wersji decyzji EBC z dnia 2 stycznia 2019 r.
 - naruszenia art. 296 akapit drugi TFUE ze względu na brak uzasadnienia postanowienia o odmowie dostępu; oraz
 - naruszenia prawa skarżącej do obrony i do kontroli sądowej.
2. Zarzut drugi dotyczy niezgodności z prawem odmowy dostępu do dokumentów będących przedmiotem wniosku potwierdzającego innych niż decyzja EBC z dnia 2 stycznia 2019 r., w szczególności:
 - naruszenia i błędnego zastosowania postanowień art. 4 ust. 1 lit. c) w związku z art. 4 ust. 2 tiret pierwsze decyzji EBC/2004/3 ze względu na niewystąpienie przesłanek zastosowania, brak uzasadnienia i naruszenie prawa do obrony;
 - błędnego zastosowania art. 27 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013⁽¹⁾, art. 53 i nast. dyrektywy 2013/36/UE⁽²⁾, a także art. 32 rozporządzenia EBC nr 468/2014⁽³⁾, a w konsekwencji braku możliwości podniesienia w stosunku do Malacalza Investimenti S.r.l. wyjątku dotyczącego poufności informacji zawartych ewentualnie w pozostałych dokumentach innych niż decyzja EBC z dnia 2 stycznia 2019 r.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. 2013, L 287, s. 63).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. 2013, L 176, s. 338).

⁽³⁾ Rozporządzenie UE nr 468/2014 Europejskiego Banku Centralnego z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające ramy współpracy pomiędzy Europejskim Bankiem Centralnym a właściwymi organami krajowymi oraz wyznaczonymi organami krajowymi w ramach Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego (Dz.U. 2014, L 141, s. 1).